

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobců: a) **B. G.** („žalobce“)
b) **M. T.** („žalobkyně“)
oba státní příslušnost: R.
oba t. č. pobytem X
oba zastoupeni JUDr. Petrem Navrátilem,
advokátem se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 10. 2020, č. j. OAM-124/ZA-ZA06-ZA04-PD4-2011 a č. j. OAM-125/ZA-ZA06-ZA04-PD4-2011,

takto:

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 Az 74/2020 a 41 Az 75/2020 *se spojují* ke společnému projednání s tím, že je Krajský soud v Brně nadále povede pod sp. zn. 41 Az 74/2020.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2020, č. j. OAM-124/ZA-ZA06-ZA04-PD4-2011, a č. j. OAM-125/ZA-ZA06-ZA04-PD4-2011, *se ruší* a obě věci *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.456 Kč, k rukám zástupce žalobců JUDr. Petra Navrátila, advokáta se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na bankovní účet č. X

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný neprodloužil žalobcům doplňkovou ochranu. V roce 2011 jim ji udělil, protože v ČR žily jejich dvě nezletilé děti, které zde získaly trvalý pobyt. Vycestování žalobců by

tak odporovalo Úmluvě o právech dítěte. Nyní jim žalovaný doplňkovou ochranu neprodloužil, protože jejich děti již dosáhly zletilosti a nejsou na žalobcích existenčně závislé. Žalobci s tím nesouhlasí. Jejich dcera studuje na vysoké škole a je pořád nezaopatřeným dítětem.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce a žalobkyně jsou manželé. Žalovaný jim poprvé udělil doplňkovou ochranu v roce 2011 z důvodu, že by jejich vycestování odporovalo mezinárodním závazkům ČR podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu („zákon o azylu“). Konkrétně žalovaný vycházel z toho, že žalobci mají na území ČR dvě nezletilé děti – syna N. G. (nar. X) a dceru D. G. (nar. X), které zde získaly povolení k trvalému pobytu. Tyto děti byly vzhledem ke svému věku sociálně i materiálně závislé na svých rodičích (žalobcích). Pokud by žalobci museli z ČR vycestovat, došlo by k rozdělení rodiny. To by zakládalo rozpor s čl. 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte.
3. Žalovaný původně žalobcům udělil doplňkovou ochranu na 24 měsíců. Poté ji opakovaně prodloužoval. Naposledy ji prodloužil v roce 2017 (opět na dva roky). Na základě prostudovaných informací ohledně rodinné situace žalobců neshledal, že by v jejich případě došlo k podstatné změně situace s ohledem na důvody, pro které získali doplňkovou ochranu. Žalobci sdíleli společnou domácnost se svými dětmi. Přestože již byly zletilé, dcera byla v té době studentkou denního studia Střední školy informatiky, poštovníctví a finančnictví. Byla proto v postavení zletilé nezaopatřené osoby materiálně závislé na rodičích. To neplatilo ve vztahu k synovi žalobců, který se soustavně nepřipravoval na své budoucí povolání. V souvislosti s postavením dcery žalobců však žalovaný shledal, že ČR je „vázána příslušnými mezinárodními úmluvami“.
4. V listopadu 2019 žalobci opětovně požádali o prodloužení doplňkové ochrany. V žádosti uvedli, že jejich dcera, která je již občankou ČR, v současnosti studuje první ročník Mendelovy univerzity v Brně. Se žalobci bydlí ve společné domácnosti. Je zcela závislá na jejich podpoře.
5. Žalovaný provedl s každým ze žalobců samostatný pohovor. Oba uvedli, že jejich děti již mají české státní občanství. Všichni čtyři žijí ve společné domácnosti. Žalobkyně i žalobce jsou aktuálně nezaměstnaní. Souvisí to s problémy s jejich pobytem a doklady. Žalobkyně dříve pracovala jako prodávačka v potravinách a žalobce jako řidič kamionu. Syn občas pracuje na brigádách, dcera studuje. Žalobci se neúspěšně pokoušeli získat trvalý pobyt coby rodinní příslušníci občana EU. Kvůli průtahům v řízení dosáhla jejich dcera 21 let, což je diskvalifikovalo z možnosti pobyt získat. Šest dní po dceřiných narozeninách jim přišlo zamítavé rozhodnutí. Aby mohli v ČR zůstat s dětmi, nezbývá jim jiná možnost, než žádat o prodloužení doplňkové ochrany. K vazbám na Rusko žalobci uvedli, že se oba narodili v Gruzii. Do Ruska se odstěhovali až později. Žili tam pouze 6 let. Nikoho tam nemají. V ČR jsou již od roku 2006. Žijí zde proto delší dobu, než jakou žili v Rusku.
6. Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2020 č. j. OAM-125/ZA-ZA06-ZA04-PD4-2011, žalovaný podle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil doplňkovou ochranu žalobci. Rozhodnutím ze stejného dne č. j. OAM-124/ZA-ZA06-ZA04-PD4-2011, rozhodl stejně i vůči žalobkyni (obě rozhodnutí společně „rozhodnutí žalovaného“).
7. V odůvodnění těchto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobci již měli dostatečně velký časový prostor k tomu, aby si svůj další pobyt na území ČR upravili za pomoci institutů

zákona o pobytu cizinců. Mezinárodní ochranu již v současné době pouze zneužívají k legalizaci dalšího pobytu v ČR. To již dále nelze tolerovat. Žalobci zakládali svůj rodinný a soukromý život s vědomím dočasnosti udělené doplňkové ochrany.

8. Žalobcům podle žalovaného nic nebrání, aby si svůj pobyt upravili prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců („zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný ví, že žalobci o takový pobyt neúspěšně usilovali. Tyto neúspěšné pokusy však nejsou důvodem k tomu, aby rezignovali na snahu zajistit si oprávnění k pobytu právě pomocí zákona o pobytu cizinců. Konkrétně si žalobci mohou požádat o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nevidí žádné překážky, které by jim v tom měly bránit. To, že předchozí žádosti žalobců o pobyt byly zamítnuty, protože žalobci nezvládli doložit základní náležitosti k žádosti, nemůže jít k tíži žalovanému.
9. Obě děti žalobců jsou již zletilé a na svých rodičích prakticky nezávislé. K uspokojování svých základních životních potřeb využívají sociální systém ČR, stejně jako jejich rodiče. Mají také příjmy z krátkodobých brigád. Nejsou bezprostředně závislé na žalobcích.
10. Žalovaný se zabýval také otázkou, zda u žalobců není naplněn jiný důvod pro ponechání doplňkové ochrany, než ten, pro který jim ji původně udělil. Shledal, že tomu tak není.

III. Obsah žalob

11. Žalobci nejprve reagují na tvrzení žalovaného, že měli dostatečný prostor, aby si svůj pobyt legalizovali podle zákona o pobytu cizinců. Popisují své problémy při snaze získat povolení k trvalému pobytu. Nejprve žádali o „klasický“ trvalý pobyt po pěti letech podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán však jejich žádosti zamítl s tím, že jsou rodinnými příslušníky občana EU (nezletilé dcery D.) a musí proto žádost o trvalý pobyt rodinného příslušníka. To žalobci udělali v roce 2019, kdy jejich dceři bylo 20 let. Správní orgány však přes opakované urgency nedodrželi lhůty pro rozhodnutí a v důsledku průtahů nerozhodli dříve, než D. nabyla 21 let. Poté již ale žalobci přestali splňovat definici rodinného příslušníka občana EU. Správní orgány následně žádosti žalobců opět zamítly.
12. Žalobci namítají, že důvody pro prodloužení doplňkové ochrany na jejich straně i nadále trvají. Žalobci pečují o dceru D. Je sice zletilá, ale pořád nezaopatřená, protože se připravuje na budoucí povolání studiem na vysoké škole.
13. Rozhodnutí žalovaného podle žalobců postrádá přesvědčivou argumentaci o možnosti jejich vycestování s ohledem na mezinárodní závazek ochrany soukromého a rodinného života. Žalobci se v ČR dlouhodobě usadili, v Rusku nemají žádné zázemí. Veškeré vazby mají k ČR. Nucené vycestování by nepřiměřeně zasáhlo do jejich práva na soukromý a rodinný život.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný setrval na svém závěru, že v případě žalobců došlo k takovým zásadním a trvalým změnám, že udělené mezinárodní ochrany již není zapotřebí. K udělení doplňkové ochrany a jejímu následnému opakovanému prodlužování žalovaný přistoupil z důvodu, že žalobci měli v ČR nezletilé děti s trvalým pobytem. O své děti tehdy řádně pečovali a děti na nich byly vzhledem k věku sociálně a imateriálně závislé. Pokud by žalobci nedostali doplňkovou ochranu, museli by opustit ČR. Došlo by tím k porušení Úmluvy o právech dítěte. V prvotním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalovaný dospěl k závěru, že

žalobci neměli jinou možnost, jak legalizovat svůj pobyt v ČR, protože nesplňovali podmínky zákona o pobytu cizinců.

15. Většina žalobních námitek nesměruje proti napadeným rozhodnutím, ale proti postupu správních orgánů řízení o udělení trvalého pobytu. Podaná žaloba neprokazuje žádné pochybení žalovaného ani nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalobní námitky jsou pouze nesouhlasem s odůvodněním rozhodnutí žalovaného. Toto odůvodnění je však vyčerpávající. Proto na něj žalovaný odkázal.

V. Posouzení podstaty věci krajským soudem

16. Vzhledem k tomu, že žalobci jsou manželé a jejich věci spolu skutkově souvisí, krajský soud výrokem I. tohoto rozsudku spojil obě věci ke společnému projednání a rozhodnutí (§ 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“).
17. Žaloby jsou *důvodné*.
18. Mezi stranami je spor o tom, zda žalobci i nadále splňovali podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany s ohledem na důvody, pro které jim ji žalovaný původně udělil a následně několikrát prodloužil. Žalobci přitom nenamítali, že by splňovali podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který jim ji žalovaný udělil. Krajský soud proto přezkoumal pouze otázku *trvání původních důvodů pro udělení doplňkové ochrany*.
19. Předně lze přisvědčit žalovanému, že většinu obsahu obou žalob tvoří jejich rozhořčení nad postupem správních orgánů v řízení o jejich žádostech o povolení k trvalému pobytu. Tyto námitky však s touto věcí nesouvisí. Pokud správní orgány v pobytových řízeních postupovaly nezákonně, měli se žalobci obrátit na soud se žalobou proti jejich rozhodnutím. Neúspěšná snaha žalobců získat pobytové oprávnění - bez ohledu na to, jaké okolnosti k ní vedly - nehraje roli ve vztahu k posouzení, zda i nadále splňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
20. O neprodloužení doplňkové ochrany lze rozhodnout (mimo jiné), pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrany není zapotřebí. Při posuzování zániku či změny okolností se přihlédne k tomu, zda změna okolností je povahy tak významné a trvalé, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu (§ 53a odst. 4 ve spojení s § 17 odst. 1 a 2 zákona o azylu).
21. Jak uvedl Městský soud v Praze, „[m]á-li žalovaný prodloužení doplňkové ochrany odeprít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádrem prodlužovacího řízení podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnily okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací. *Stěžejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena.*“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, bod 17).

22. Obdobně i Nejvyšší správní soud judikoval (sice ve vztahu k odnětí doplňkové ochrany, ale důvody pro její odnětí a neprodloužení jsou totožné), že „[o]dnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona (...) o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. *Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit.* Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011-57).
23. Krajský soud dodává, že v případě opakovaného prodloužování doplňkové ochrany je nutné přihlédnout nejen k důvodům, které původně vedly k jejímu udělení. Ale také k *důvodům, pro které ji žalovaný následně prodloužil.*
24. Při porovnání těchto důvodů s důvody, které žalobci uplatňovali v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, krajský soud nemůže souhlasit se žalovaným, že by se okolnosti této věci natolik významně a trvale změnily, že bylo možné doplňkovou ochranu neprodloužit.
25. Důvod udělení doplňkové ochrany žalobcům spočíval v tom, že by jejich vycestování představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR. Konkrétně se závazky z čl. 8 (právo dítěte na zachování rodinných svazků) a 9 (právo dítěte, aby nebylo odděleno od rodičů) Úmluvy o právech dítěte. Měli totiž na území ČR dvě nezletilé děti, které zde měly trvalý pobyt. Podle žalovaného proto nebylo možné po žalobcích požadovat, aby vycestovali.
26. Pokud by se krajský soud díval čistě na tento důvod udělení doplňkové ochrany, musel by konstatovat, že okolnosti, které zde v té době byly, se skutečně změnily natolik významným a trvalým způsobem, že daný důvod zanikl. Dosažení zletilosti dětí žalobců znamená, že na ně Úmluva o právech dítěte nedopadá (podle jejího čl. 1 se dítětem rozumí každá lidská bytost mladší osmnácti let). Případným vycestováním žalobců z ČR proto nemůže dojít k porušení mezinárodních závazků plynoucích z Úmluvy o právech dítěte.
27. Krajský soud však nemohl odhlédnout od odůvodnění posledního rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany žalobců v roce 2017. *Již v té době byly obě děti žalobců zletilé.* Žalovaný v tom však neviděl překážku prodloužení doplňkové ochrany. Naopak za podstatné považoval to, že dcera *žalobců pořád studuje* (v té době na střední škole) *a lze ji proto považovat za nezaopatřené dítě.* V tomto ohledu se však situace žalobců a jejich dcery ve skutečnosti *nijak nezměnila.* Jak žalobci uvedli i doložili, jejich dcera se pořád soustavně připravuje na budoucí povolání v rámci prezenčního studia na vysoké škole a bydlí s nimi ve společné domácnosti. Není proto na svých rodičích o nic méně závislá, než byla v době, kdy studovala střední školu. A právo ji stále pojímá jako nezaopatřené dítě [srov. § 11 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 12 odst. 1 písm. a) a odst. 3 spolu s § 14 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře].
28. Situace žalobců v roce 2019, kdy podali žádost o prodloužení doplňkové ochrany (resp. v roce 2020, kdy žalovaný o této žádosti rozhodl), se v očích krajského soudu nijak zásadně nelišila od situace v roce 2017, kdy jim žalovaný doplňkovou ochranu posledně prodloužil.
29. Jádro odůvodnění rozhodnutí žalovaného se spíše než na řádné vysvětlení změny okolností věnuje tomu, že žalobci již měli dostatečný prostor upravit si pobyt podle zákona o pobytu

cizinců. Nynější žádost o prodloužení doplňkové ochrany považuje žalovaný za účelovou a směřující pouze k legalizaci pobytu.

30. Tento argument však *nemá nic společného* s věcným posouzením trvání důvodů pro prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný žalobcům udělil a prodlužoval doplňkovou ochranu, protože shledal, že by jejich vycestování odporovalo mezinárodním závazkům ČR. Doplňkovou ochranu však žalobci nezískali, aby jim žalovaný „poskytl dostatečný časový prostor“ k pozdějšímu získání pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Minimálně to neplyne z rozhodnutí o udělení ani rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany. Není rovněž pravdou, jak tvrdí žalovaný ve svém vyjádření, že by při udělování doplňkové ochrany žalobcům hrálo roli i to, že neměli možnost získat jiné pobytové oprávnění. Rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalobcům pouze stručně konstatuje, že zatímco děti získaly trvalý pobyt, žádosti žalobců neuspěly pro nesplnění podmínky nepřetržitého čtyřletého pobytu na území ČR. Z tohoto rozhodnutí však neplyne, že by se žalovaný vůbec zabýval otázkou, zda žalobci měli jiné možnosti pobytu na území ČR, než je mezinárodní ochrana.
31. Stejně tak ani v rozhodnutí o posledním prodloužení doplňkové ochrany z roku 2017 žalovaný nijak nezkoumal, zda žalobci mají možnost získat jiné pobytové oprávnění. Vzhledem k tomu, že doplňkovou ochranu jim žalovaný udělil v roce 2011, dalo se předpokládat, že již v roce 2017 tuto možnost - vzhledem k délce oprávněného pobytu - měli. Pro žalovaného to však nehrálo roli.
32. Krajský soud považuje za zarážející, že žalovaný ve svých rozhodnutích osočuje žalobce z toho, že institut mezinárodní ochrany *zneužívají* k legalizaci pobytu. Pokud to byl žalovaný, kdo žalobcům doplňkovou ochranu udělil a na skoro deset let prodlužoval, čímž jim zlegalizoval pobyt, nemůže tvrdit, že žalobci mezinárodní ochranu zneužívají, pokud jediné co udělali, je, že požádali o prodloužení ochrany. Pokud žalovanému se žalobci „došla trpělivost“ a má pocit, že doplňkovou ochranu již mají příliš dlouho, nic to nevypovídá o tom, zda žalobci podmínky pro její prodloužení i nadále splňují.
33. Poslední rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany žalobců se opírá o nutnost dodržovat *blíže nespecifikované* mezinárodní závazky ČR. Žalovaný se ani nepokusil konkretizovat, o jaké konkrétní mezinárodní závazky se má jednat. S ohledem na dosažení zletilosti obou dětí žalobců je přitom zřejmé, že se již nemohlo jednat o závazky plynoucí z Úmluvy o právech dítěte. *Krajský soud ovšem upozorňuje, že čím obecnější a neurčitější jsou důvody pro udělení, případně prodloužení doplňkové ochrany, tím obtížnější bude odůvodnit její neprodloužení.* To však nemůže jít k tíži žalobcům (obdobně viz výše citovaný rozsudek Městského soudu v Praze).
34. Krajský soud uzavírá, že s přihlédnutím k okolnostem, pro které žalovaný žalobcům udělil doplňkovou ochranu a zejména důvodům, pro něž ji v roce 2017 prodloužil, nelze dospět k závěru, že by se tyto okolnosti změnily natolik významným a trvalým způsobem, že doplňkové ochrany již není zapotřebí.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil obě rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jak věc žalobce, tak věc žalobkyně pak žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

36. V dalším řízení bude povinností žalovaného buď rozhodnout o prodloužení doplňkové ochrany žalobců, anebo v závislosti na aktuální situaci jejich dcery řádně zdůvodnit, z čeho žalovaný dovozuje, že okolnosti, které vedly k udělení a následnému prodloužení doplňkové ochrany zanikly nebo se změnilly tak významně a trvale, že doplňkové ochrany již není zapotřebí.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalobci naopak ve věci úspěch měli, proto jim vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku tedy soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 16.456 Kč.
38. Náhrada nákladů se skládá z odměny zástupce žalobců za dva úkony právní služby ve vztahu ke každému z žalobců. Jedná se o tyto úkony: příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepis podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], odměna za čtyři úkony tedy činí 12.400 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], tj. 1.200 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 2.856 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce